

Ἔστω ἀκόμη μίαν φοράν, καὶ ἤρχισε πάλιν νὰ βαδίζῃ ἡσύχως καὶ βραδέως· ὅσον δὲ ἐπλησίαζε πρὸς τὸν κοιμώμενον Μόμπον, τόσον αἱ κινήσεις του καθίσταντο βραδύτεραι καὶ προφυλακτικώτεραι, ὡς αἱ τῆς λεοπαρδάλεως, ὅταν μέλλει νὰ ὀρμήσῃ ἐπὶ τῆς λείας τῆς. Τότε ὤρμησε πρὸς τὰ ἐμπρὸς διὰ κινήσεως ἀποτόμου καὶ τρόπον τινὰ νευρικῆς, εἰσῆγαγε τὴν κάτω σιαγόνα ὑπὸ τὴν κνήμην τοῦ κοιμώμενου, καὶ ἐκλείσεν ὀρμητικῶς τὴν ἀνωτέραν. Ἐπειτα περιέστρεψε τὸν δυστυχῆ Μόμπον τόσον εὐκόλως, ὡς περιστρέφει τις γαλῆν, κρατῶν αὐτὴν ἐκ τῆς οὐρᾶς. Τοῦτο ὅμως ἔσωσε τὸν Μόμπον. Ριφθὲς οὕτως ἐπὶ μικροῦ τινος δένδρου, ἐκρατήθη ἀπ' ἐκεῖ μετὰ ταχύτητος ἀπηλπισμένου, καὶ ἐξέβαλε κραυγὰς τόσον ἀγρίας καὶ τόσον ὀξείας, ὥστε ἠκούσθησαν ἀπὸ τοῦ στρατοπέδου, εἰς δύο μιλίων ἀπόστασιν. Ὁ Σελίμ, ὁ Σίμπας καὶ ὁ Βαρούτης ἐζήτησαν νὰ μάθωσι τί συνέβη. Εἶδον τότε τὸ πελώριον ζῶον, φοβερόν, μυστηριώδες, ἔλκον δι' ὀρμητικῶν τιναγμῶν τὴν κνήμην τοῦ πτωχοῦ μαύρου, οὐτινος αἱ κραυγαὶ διεπέρων τὰ ὠτά των, καὶ οὐτινος οἱ μυῶνες, ὑπερμετρώως τεταμένοι, ἐρρήγνυντο σχεδόν, ἐν ᾧ ἐκράματο ἐκ τοῦ δένδρου. Ἐὰν δὲ εὐτυχῶς δὲν εὐρίσκοντο τόσον πλησίον εἰς τὸν τόπον τῆς σκηνῆς, οὐδέποτε ἤθελον ἐπανίδῃ τὸν Μόμπον.

* *

Πρῶτος ὁ Σίμπας ἀνέλαβε τὴν ψυχραμίαν του, διότι ὁ Σελίμ καὶ ὁ Βαρούτης ἐφαίνοντο ὡς ἀπολελιθωμένοι.

«Ἀφέντη, εἶπε, γλήγορα τώρα τὸ τουφέκι σου! Μόνο μ' αὐτὸ μπορούμε νὰ τον γλυτώσωμε. Σημάδεψε γλήγορα, ἀλλὰ χωρὶς τρόμο, γιατί εἶναι φόβος μήπως σκοτώσῃς τὸν Μόμπον. Στὸ λαϊμὸ νὰ ματιάσῃς, ἅμα ἰδῇς νὰ σηκώῃ τὸ κεφάλι. Μπράβο! υἱὲ τοῦ Ἀμίρ, ἐσκότωσες τὸ θηρίον. Ἀ! θέλει νὰ φύγῃ. Πάμε, Βαρούτη, πάρε καὶ τὴ λόγχη σου! Ἐλα μαζὶ μου καὶ πρόσεχε νὰ μὴ σε κτυπήσῃ μετὰ τὴν οὐρά. Οἱ δύο μας ἤμπορούμε καλὰ νὰ τὸν πιάσωμε, ἢ τοῦλάχιστο νὰ ἐμποδίσωμε τὸ δρόμο του, ὡς ποῦ νὰ πεθάνῃ. Ἀχ! νά, θηρίο!» Ταῦτα δὲ λέγων ὁ Σίμπας ἔχωσε τὸ πλατύστομον μαχαίριόν του εἰς τὴν πλευρὰν τοῦ κροκοδείλου, ὅπισθεν τοῦ ἐμπροσθίου ποδός· εἶνε δὲ εἰς τὸ μέρος τοῦτο θανάσιμον τὸ κτύπημα. Ὁ κροκόδειλος μετὰ δύο ἢ τρεῖς σπασμῶδεις κινήσεις ἔμεινεν ἄπνους.

Ὁ Βαρούτης ἐξ ἀρχῆς ἐνθάρρυνθεὶς ἐκ τῶν χαρμωσύνων κραυγῶν, δι' ὧν ὁ Σίμπας ἔκαμνε τὸ δάσος· ἄντηχῇ, ἤρπασε μετὰ τόλμης τὴν οὐρὰν τοῦ κροκοδείλου. Ἀλλ' ἐτιμωρήθη, ἐπειδὴ δὲν ἤκουσε τὴν συμβουλὴν τοῦ Σίμπας. Ἡ οὐρὰ τοῦ κροκοδείλου, μετὰ τῆς φοβερᾶς δυνάμεως καλῆς μάστιγος, κατέπεσεν ἐπὶ τοῦ πλαγίου τοῦ Βαρούτη καὶ παρ' ὀλίγον νὰ του θραύσῃ τὰς πλευράς.

Ὅτε τὸ θηρίον ἐξέπνευσεν, ὁ Σίμπας καὶ ὁ Σελίμ, ἐλκυσθέντες ὑπὸ τῶν κραυ-

γῶν τοῦ Μόμπου, μετέβησαν νὰ ἐξετάσωσι τὴν πληγὴν του.

«ὦ, διάβολο! εἶπεν ὁ Σελίμ. Κύταξε, Σίμπας, φαίνεται τὸ κόκκαλο. Τὶ φοβερὸ ζῶο ὁ κροκόδειλος! Λές, Σίμπας, νὰ ζήσῃ ὁ Μόμπος; Γιατί, ὕστερα ἀπ' αὐτὸ π' ἔπαθε, θὰ ἤμουν δύο φορές λυπημένος, ἂν πέθαινε. Θά μου 'φαίνονταν πῶς ἡ σφαῖρά μου τίποτε δὲν ὠφέλησε ὕστερα ἀπὸ ὅλα.

— Θὰ ζήσῃ, ἀφέντη, καὶ θὰ πάῃ πάλι στὸ νησί νὰ τα διηγῇται εἰς τὰ ἀγγόνια του, ὅταν θὰ γηράσῃ καὶ δὲν θὰ ἤμπορῇ νὰ δουλέψῃ. Ἡξέυρεις ὅτι ὁ γιατρός μας εἶναι σοφὸς καὶ ξέρεῖ ἀπὸ αὐτὰ πὲ λίγαις 'μέραις, ἂν θέλῃ ὁ Θεός. θὰ γιαντρευθῇ. Ὁ Μόμπος νὰ πεθάνῃ! Ὅχι, ἀφέντη ὁ Μόμπος θὰ ζήσῃ γιὰ νὰ γελάῃ γιὰ ὅλα αὐτὰ. Ἀλλὰ πρέπει νὰ τον πᾶμε στὸ στρατόπεδο νὰ ἰδῇ ὁ γιατρός τὰς πληγαῖς του. Ἐλα, Βαρούτη, σύντροφε, πάρε τὸ τσεκούρι σου καὶ κόψε μου καμπόσα μικρὰ δένδρα, ἐγὼ θὰ κάμω σκηνιά. Θὰ φτιάσωμε μιὰ σκάλα γιὰ νὰ σηκώσωμε τὸν Μόμπον. Ἐσὺ δέ, μικρέ μου ἀφέντη, κόψε ἓνα κομματι ἀπὸ τὴν οὐρὰ τοῦ κροκοδείλου, γιὰ νὰ το δείξῃς εἰς τὸν πατέρα σου· πολὺ θὰ περηφανευθῇ γιὰ τὸ κατόρθωμά σου».

Καὶ οἱ τρεῖς ἐπεδόθησαν εἰς τὸ ἔργον. Ὁ Βαρούτης ἔκοψε δύο μικρὰ δένδρα καὶ ἐξέβαλε τὸν φλοιόν, δι' οὗ ὁ Σίμπας κατεσκεύασε σκηνία, καὶ ἐντὸς ὀλίγου ὁ Μόμπος εὐρέθη ἐξηλωμένος ἐντὸς ἀναπαυτικωτάτου φορείου. Ὅτε δὲ ὁ Σελίμ ἔλαβε τὸ τρόπαιόν του ἐκ τῆς οὐρᾶς τοῦ κροκοδείλου, οἱ τρεῖς φίλοι ἔσπευσαν νὰ ἐπιστρέψωσιν εἰς τὸ στρατόπεδον.

* *

Ὁ Σελίμ ὑπερηφανεύετο διὰ τοὺς ἐπαίνους, οὓς τῷ ἐπόρισεν ὁ πρῶτος τοῦ ὄπλου του πυροβολισμός. Ἦτο ἐορτὴ δι' αὐτόν. Ἐξ ὧν δὲ τῶν συντρόφων του, μόνος ὁ ὑπερήφανος Ἰσὰς ἀπέφυγε νὰ τῷ εἴπῃ μίαν λέξιν περὶ τοῦ κατορθώματός του. Τούναντίον ὁ νέος Χαμὶς τὸν συνεχάρη θερμῶς· ἦτο γενναῖον παιδίον. Ὅσον διὰ τὸν Ἀβδallaχ καὶ τὸν Μουσουδ, ἔβλεπον τὸν Σελίμ μετὰ ἀνοικτοὺς ὀφθαλμούς, ὡς ν' ἀνεκάλυπτον διὰ μίαν ὅτι ἦτο ἥρωας.

Ὁ εὐγενὴς Χαμὶς, ὁ ἀρχηγὸς τῶν ἠνωμένων καραβανίων, ἐξήγαγεν ἐκ τῆς ζώνης του κυρτὸν ἐγχειρίδιον μετὰ χρυσοῦς λαβῆς καὶ τὸ ἔδωκεν εἰς τὸν Σελίμ ὡς δεῖγμα τῆς ἐκτιμῆσεώς του. Ὁ Σελίμ Μωχαμέτ τῷ προσέφερε ζῶνταν ἐκ φοινικοχόρου ὀλοσηρικοῦ. Ὁ Σουλτάν-μπέν-Ἀλῆ, ὁ πατριάρχης τοῦ καραβανίου, ὁ ἀληθὴς τύπος σεβασμίου ἀραβὸς ἀρχηγού, τῷ ἔδωκε φέσιον μετὰ χρυσῇν φούνταν. Ὁ Σελίμ Μουσουδ τῷ ἔδωκε πλουσίαν κίδαριν τῆς Μασκάτης χρώματος κεράσου. Καὶ ἰδοὺ πῶς ὁ Σελίμ πρὸ τοῦ τέλους τῆς ἡμέρας εὐρέθη ἐνδεδυμένος πλουσιωτάτην περιβολήν.

Οἱ δούλοι ἐψάλλον τὰ ἐγκώμια τοῦ Σελίμ περὶ τῶν πυρῶν τοῦ στρατοπέδου. Ὅσον δὲ διὰ τὴν Χαλιμάν, τὴν γραῖαν

μαύρην μαγεύρισαν τοῦ Ἀμίρ, διαρρήδην ἐκῆρυττεν, ἐτοιμάζουσα τὸν ζωμόντης, ὅτι ὁ Σελίμ ἦτο ὁ εὐγενέστερος καὶ χαριέστερος νέος, ὃν ποτε εἶδεν.

Ὁ Σελίμ τὴν νύκτα ταύτην ἐκοιμήθη τὸν ὕπνον τῶν ἡρώων, οἵτινες εἶνε ἄξιοι τῆς δόξης των διὰ τὰ κατορθώματά των, ὅτε περὶ τὸ μεσονύκτιον ἀφύπνισθη ὑπ' ὀξείας κραυγῆς. Ἡ παρειὰ δούλου τινὸς ἐφαγώθη ὑπὸ ὑαίνης. Οἱ νεώτεροι τῶν δούλων, ὅσοι δὲν εἶχον ἔτι πεῖραν, ἐφοβήθησαν πολὺ ἐκ τοῦ συμβάντος τούτου, ἀλλ' ὁ Μόττος τοὺς καθυσόχασε λέγων αὐτοῖς φιλοσοφικῶς «ὅτι ἡ ὑαίνα εἶναι ζῶον δειλόν, ὅπερ καὶ ἡ θεὰ παιδίον δύναται νὰ τρέψῃ εἰς φυγὴν τὴν ἡμέραν, καὶ τὸ ὅποιον δὲν ἐπιτίθεται ἢ κατ' ἀνθρώπων κοιμωμένων ἢ κατὰ πτωμάτων».

Τὸ καραβάνιον ἐξηκολούθησε τὴν πορείαν του ἀνευ νέων περιπετειῶν καὶ ἐφθασεν οὕτως εἰς τὴν χώραν τῶν Οὐαχεχέ. Οὗτοι εἶνε φυλὴ κλεπτῶν κατοικοῦντων πρὸς νότον τῶν ξηρῶν καὶ ἐκτεταμένων πεδιάδων τῆς Οὐγγουγγό.

Τὴν πρώτην ἐσπέραν τῆς εἰς Οὐαχεχέ ἀφίξεως, πρὸ τῆς ὥρας τοῦ ὕπνου ὁ κираγκόνης (πρόσκοπος) τοῦ Χαμὶς ἠγέρθη κατὰ προσταγὴν τοῦ κυρίου του, καὶ μετ' ὕψος ἀρχαίου κήρυκος, ἐφώναζε μεγαλοφώνως τὰς ἀκολουθοῦσας λέξεις:

«Ἐ! παιδιὰ τῶν Ἀράβων καὶ ὅλοι ὅσοι εἰστε ἀπὸ τὴν Ζανζιβάρη, ἀκούτε! Εἰστε πλησίον εἰς τοὺς Οὐαχεχέ. Εἰστε εἰς τὴν χώραν ληστῶν καὶ νυκτοκλεφτῶν. Νὰ ἦστε προσεκτικοὶ καὶ ἔτοιμοι, φίλοι μου. Μετὰ τῶνα μάτι μόνον νὰ κοιμᾶσθε καὶ νὰ ἔχετε πάντοτε τὰ τουφέκια σας στὰ χέρια. Ἄν ἰδῇτε τὴ νύχτα κένεαν Οὐαχεχέ εἰς τὸ στρατόπεδό σας, τραβᾶτε κατ' ἐπάνω του καὶ σκοτώνετε τον! Σύμφωνοι;

— Σύμφωνοι! ἀπήντησαν ἐξακόσιαι φωναί.

— Καταλάβετε;

— Καταλάβετε! ἀπήντησαν αἱ αὐταὶ φωναί.....

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΑΔΡΑΚΤΑΣ

ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΝ

Κυρίας Κας Ὁρρανίδου, Σαμιωτάκη, καὶ κκ. Ἡρ. Γέροντα, Ἀλέξ. Γ. Νικολαΐδην. Συνδρομαὶ ὁμῶν ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν. — κ. Δάμπρον Ἐνυάλην. Τὰ φύλλα ἐστάλησαν ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου τῷ ἐγγραφέντι συνδρομητῇ — κ. Διονύσιον Φ. Κούρτσολαν. Φύλλα ἀπεστάλησαν. Αἰτοῦμεν συγγνώμην· ἦτο λάθος τῆς διεκπεραιώσεως. — κ. Α. Κ. Γεωργαντίδην. Ἐνεργάρη ὁ κ. Κ. Κωνσταντινίδης, πρὸς ὃν ἀπεστάλησαν τὰ φύλλα ἀπὸ 1ης Ὀκτωβρίου. Εὐχαριστοῦμεν. — Δεσποινίδα Ἀλεξάνδραν Παπαδοπούλου. Ἐλάβομεν διὰ τοῦ κυρίου Ξενοπούλου τὸ νέον διήγημά σας, τὸ ὅποιον δημοσιευθήσεται εἰς τὸ ἐπόμενον. Ἀποτεινομεν δὲ καὶ ἐκ δευτέρου τὴν παράκλησιν, νὰ μὴ μᾶς λησμονεῖτε τόσῳ πολὺ. — κ. Β. Δ. Ζ. Ἐνταῦθα. Καλὸν τὸ διήγημα, πρὸ πάντων δὲ διὰ τὴν ὠραίαν δημοτικὴν του γλῶσσαν. τὴν ὁποίαν σὰς συμβουλεύομεν νὰ καλλιεργήσῃτε. Ὡς τὸ ἐδημοσιεύομεν πολὺ εὐχαρίστος· ἀλλὰ προτιμώμεν ν' ἀρχίσωμεν ἀπὸ τίποτε νεώτερόν σας, διότι τὸ παρὸν ὁμοιάζει πρὸς ἄλλο διήγημα τοῦ Α. Δουμά, υἱοῦ, τὸ ὅποιον συνέπεσε νὰ δημοσιευθῇ πρὸ ὀλίγου καιροῦ εἰς τὰ «Ἐκλεκτά». — κ. Β. Κ. Σῆρον. Δημοσιευθήσεται. — κ. Δ. Μωγοδάκην. Ὡς συμμορφωθῶμεν τῇ ἐπιστολῇ σας. Εἰς τὸ ἐξῆς θὰ στέλλονται δύο φύλλα. Φύλλα ἀπεστάλησαν. Περιμένομεν, ὅτι γράφετε.